proLékaře.cz | 25.11.2026

Prof. MUDr. Václav Daniel Šimon, DrSc. – *in memoriam*

S hlubokým zármutkem jsme přijali zprávu, že úctyhodném věku 100 let zemřel dne 25. července 2026 profesor Václav Daniel Šimon – uznávaný český chirurg, urolog, gynekolog, vysokoškolský pedagog a dlouholetý člen akademické obce Univerzity Karlovy. Česká medicína ztratila mimořádnou osobnost, výjimečného lékaře, akademika… a v neposlední řadě přítele a kamaráda.

Václav Šimon se narodil 29. května 1926 v Praze do rodiny praktického lékaře. Jeho dětství ovlivnila tuberkulóza, kterou prodělal ve věku 4 let. Po absolvování obecné školy studoval na gymnáziu v Nymburce, ze kterého musel v septimě, v roce 1943, nastoupit na příkaz nacistických pracovních úřadů k nucenému pracovnímu nasazení, a to jako dělník na železnici v Nymburce. Po skončení války zahájil studium medicíny na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Po reorganizaci fakulty na Vojenskou lékařskou akademii pokračoval ve studiu na pražské lékařské fakultě, kde v roce 1952 promoval.

Svoji lékařskou profesi zahájil na gynekologicko-porodnickém oddělení nemocnice v Nymburce, kde získal atestaci z gynekologie a porodnictví. Jeho další směřování ovlivnily stáže, které absolvoval v německém Halle, v Praze na Bulovce a na urologické klinice Fakultní nemocnice Brno. V roce 1956 přešel na chirurgické oddělení nemocnice v Kolíně, kde složil atestaci z chirurgie a po dalším odborném vzdělávání se začal plně věnovat oboru urologie. V Kolíně založil samostatné urologické oddělení, jehož se stal přednostou a jako jeden z prvních v Československu zde začal rozvíjet moderní rekonstrukční urologii, zavedl i radikální operační výkony v léčbě nádorových onemocnění.

V roce 1968 přijal pozvání profesora Eduarda Hradce a stal se členem jeho týmu na II. chirurgické klinice v Praze. Od roku 1975 vedl urologické oddělení I. chirurgické kliniky Fakulty všeobecného lékařství Univerzity Karlovy (FVL UK, dnešní 1. LF UK). Díky svým nabytým zkušenostem z oboru chirurgie, urologie a gynekologie na I. chirurgické klinice úspěšně zavedl techniku radikální cystektomie se střevní náhradou a rozvíjel transuretrální výkony, respektive endoskopickou operativu v urologii a také dětskou urologii. Po reorganizaci pracovišť v roce 1996 přešel na Urologickou kliniku 1. LF UK a VFN v Praze, kde aktivně spolupracoval na vývoji československého litotryptoru; na jeho pracovišti bylo provedeno jedno z prvních úspěšných drcení ledvinových kamenů rázovou vlnou. Na této klinice působil až do svého odchodu do důchodu v roce 1999.

Jeho akademická kariéra byla stejně mimořádná jako jeho klinická praxe. Docentem se stal v roce 1970, titul DrSc. získal v roce 1985 a o dva roky později byl jmenován profesorem chirurgie, později i urologie. Po několik desetiletí se věnoval výuce studentů medicíny a výchově mladých lékařů. Generace českých chirurgů, urologů i gynekologů na něj vzpomínají jako na náročného, spravedlivého a inspirujícího učitele. Publikoval desítky odborných prací doma i v zahraničí, byl spoluautorem učebnic chirurgie a urologie a vedoucím řady výzkumných projektů.

Po roce 1989 se významně zapojil také do akademické samosprávy. V roce 1992 byl zvolen druhým polistopadovým předsedou Akademického senátu 1. lékařské fakulty UK v Praze a po čtyři volební období byl členem Akademického senátu Univerzity Karlovy.

Profesor Šimon stál v roce 1974 u zrodu Evropské urologické asociace (EAU), kde byl jedním z prvních členů a svým působením významně přispěl k rozvoji mezinárodní spolupráce evropských urologů. V letech 1990–1994 zastával funkci místopředsedy České urologické společnosti ČLS JEP, jejímž čestným členem se později stal. Za svou celoživotní práci obdržel i další významná ocenění. Byl nositelem Zlaté medaile Univerzity Karlovy (2006) i Čestné medaile ČLS JEP (2020) a čestným členem Spolku českých lékařů v Praze. V roce 1979 obdržel Zlatou medaili papeže Pavla VI., což mělo souvislost s dlouholetým přátelstvím s pražským arcibiskupem Františkem kardinálem Tomáškem.

Vedle mimořádných profesních úspěchů zůstával především člověkem hlubokého humanismu. Pacienti na něj vzpomínají jako na lékaře, který dokázal spojit špičkovou odbornost s empatií, trpělivostí a respektem k nemocnému, kolegové oceňovali jeho pracovitost, skromnost, kultivovanost a smysl pro humor. Mimo medicínu miloval lyžování, golf, vážnou hudbu a umění. Celoživotní oporou mu byla jeho manželka, primářka MUDr. Jitka Šimonová.

Odchod profesora Šimona pro nás přestavuje obrovskou profesní, odbornou, akademickou, pedagogickou i lidskou ztrátu. Zůstává po něm rozsáhlé odborné dílo, generace žáků, kterým předával své znalosti i hodnoty, ale především v nás vzpomínka na člověka, jenž celý svůj dlouhý život zasvětil službě pacientům, medicíně, vědě a Univerzitě Karlově.

Vážený pane profesore, milý Vašku, bylo nám ctí a jsme vděční, že se nám dostalo té pocty, kdy jsme mohli být součástí Tvého života. Byl jsi nám vzorem, mentorem, důvěrníkem a přítelem.

Čest Tvé památce!

Zdeněk Krška